

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Hynka Baňoucha v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Na Spravedlnosti 2516, Pardubice, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2013, č. j. 10 A 187/2013 – 8,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ze dne 1. 9. 2013 žalobce navrhl, aby soud vyslovil nezákonnost zásahu příslušníka Policie České republiky, spočívajícího ve výběru kauce ve výši 5000 Kč od žalobce jako řidiče motorového vozidla, k němuž došlo dne 5. 8. 2013 v době kolem 7:51 hod. na silnici č. I/36 v obci Voleč, poblíž domu č. p. 27.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 9. 2013, č. j. 10 A 187/2013 – 8, věc postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové. V odůvodnění vyšel z toho, že žalobce spatřuje nezákonný zásah v jednání policisty, který postupoval podle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy účinném znění, tedy v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, a konstatoval, že Policie České republiky jednala v daném případě jako správní orgán, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor, a jako se žalovaným je proto třeba jednat nikoli s Ministerstvem vnitra, jak žalovaného označil žalobce, nýbrž s Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje. K řízení je proto místně příslušný Krajský soud v Hradci Králové, v jehož obvodu má žalovaný sídlo.

[3] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 2. 10. 2013, č. j. 52 A 64/2013 – 15, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení. V odůvodnění poukázal na § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a konstatoval, že o téže věci u něj již probíhá řízení, které je vedeno pod sp. zn. 52 A 55/2013, přičemž v této věci byl již k výzvě soudu rovněž zaplacen soudní poplatek a provedeny příslušné

procesní úkony, směřující k rozhodnutí věci. V obou případech přitom byla žaloba podána stejným žalobcem, zastoupeným touž zástupkyní, a proti témuž nezákonnému zásahu; jediný rozdíl mezi oběma žalobami tkví v identifikaci žalovaného, když ve věci sp. zn. 52 A 55/2013 za něj žalobce označil Krajské ředitelství Policie Pardubického kraje, zatímco ve věci sp. zn. 52 A 64/2013 Ministerstvo vnitra. Projednání věci postoupené Městským soudem v Praze a vedené pod sp. zn. 52 A 64/2013 proto brání překážka věci zahájené.

[4] Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2013 se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností doručenou soudu dne 18. 9. 2013, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Brojil proti vývodu městského soudu, že příslušný policista v daném případě jednal jako správní orgán; podle názoru stěžovatele vystupoval jako příslušník ozbrojeného bezpečnostního sboru, a za žalovaného je proto třeba považovat Ministerstvo vnitra, nikoli Krajské ředitelství policie Pardubického kraje. Věc by tak měl projednat Městský soud v Praze, v jehož obvodu je sídlo Ministerstva vnitra jako žalovaného.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil. Ministerstvo vnitra se ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 15. 10. 2013 ztotožnilo se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63. Stěžovatel v replice k vyjádření Ministerstva vnitra doručené soudu dne 25. 10. 2013 setrval na svém právním názoru a zdůraznil, že policista je povinen rozeznat, zda v konkrétním případě jedná jako správní orgán nebo jako příslušník ozbrojeného bezpečnostního sboru.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti a tento nedostatek je neodstranitelný.

[7] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *„nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.“* Toto ustanovení je přitom podle § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nejsou splněny zákonné podmínky řízení, a kasační stížnost tak nelze projednat a věcně o ní rozhodnout. Vyšel přitom z toho, že kasační stížnost směřuje proti usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla žaloba stěžovatele ze dne 1. 9. 2013 postoupena k projednání místně příslušnému Krajskému soudu v Hradci Králové, resp. pobočce tohoto soudu v Pardubicích.

[9] Ze spisového materiálu se podává, že totožnou žalobu z téhož dne 1. 9. 2013, o jejímž postoupení místně příslušnému soudu rozhodoval Městský soud v Praze kasační stížností napadeným usnesením, stěžovatel podal rovněž u Krajského soudu v Hradci Králové, přičemž v této věci, vedené pod sp. zn. 52 A 55/2013, k výzvě soudu zaplatil soudní poplatek, konkrétně vylepením kolků na formulář tiskopisu, který dne 11. 9. 2013 odeslal soudu, a dále podáním ze dne 17. 9. 2013 soudu sdělil, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a nevznáší námitku podjatosti soudce, a současně vyčíslil náklady řízení. Jediný rozdíl mezi jinak zcela totožnými žalobami podanými stěžovatelem u obou krajských soudů, spočíval v označení žalovaného, když v žalobě podané u Městského soudu v Praze stěžovatel za žalovaného označil Ministerstvo vnitra, zatímco v žalobě podané u Krajského soudu v Hradci Králové takto identifikoval Krajské ředitelství Policie Pardubického kraje.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel dosáhl věcného projednání své žaloby, a to i tím, že tutéž žalobu podal u Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Hradci Králové, tedy u obou krajských soudů, které připadaly v úvahu jako soudy místně příslušné k jejímu projednání. Předešel tím případným negativním následkům spojeným s nesprávnou identifikací žalovaného, přičemž sám stěžovatel ve svých podáních v rámci řízení věnoval značnou pozornost otázce, koho je vzhledem k povaze tvrzeného nezákonného zásahu třeba označit za žalovaného, konkrétně zda v případě výběru kauce podle § 125a zákona o silničním provozu zasahující policista jednal v postavení správního orgánu (oprávněné úřední osoby), a jako se žalovaným je proto třeba jednat s Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje (jak žalovaného označil v žalobě podané u Krajského soudu v Hradci Králové, který by byl pro ten případ místně příslušný k jejímu projednání), či zda zasahující policista jednal jako příslušník ozbrojeného bezpečnostního sboru, a pasivní procesní legitimace tak svědčí Ministerstvu vnitra (jak uvedl v žalobě podané u Městského soudu v Praze, který by tak byl místně příslušný).

[11] Pokud Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích shledal svoji místní příslušnost k projednání žaloby, a k témuž závěru dospěl i Městský soud v Praze (oba krajské soudy shledaly, že za žalovaného je třeba považovat Krajské ředitelství policie Pardubického kraje), a u něj podanou žalobu (proti témuž nezákonnému zásahu) postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Hradci Králové, nemohlo být usnesením o postoupení věci zasaženo do práv stěžovatele. Je totiž třeba zohlednit, že sám stěžovatel podal obsahově totožnou žalobu k oběma krajským soudům, které alternativně považoval za místně příslušné, a kasační stížností brojí proti závěru Městského soudu v Praze o místní příslušnosti Krajského soudu v Hradci Králové, odvozené od pasivní procesní legitimace Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, přičemž však v řízení o (téže) žalobě podané u Krajského soudu v Hradci Králové sám stěžovatel tento subjekt za žalovaného označil, a to jak v žalobě, tak i v navazujících podáních.

[12] Za dané procesní situace, kterou svým jednáním způsobil sám stěžovatel, nelze než konstatovat nedostatek podmínek řízení o kasační stížnosti. K tomuto závěru dále přispívá skutečnost, že řízení, v němž bylo vydáno kasační stížností napadené usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu, bylo následně pravomocně skončeno usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 2. 10. 2013, č. j. 52 A 64/2013 – 15, jímž byla žaloba odmítnuta z důvodu překážky probíhajícího řízení o téže věci (překážky *litispence*), přičemž proti tomuto usnesení se stěžovatel žádným způsobem nebránil.

[13] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nejsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti a tento nedostatek je neodstranitelný. Kasační stížnost proto výrokem I. odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. výrokem II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu